

SXEDIO.R78

15.11.1983: Ο ΡΑΟΥΦ ΝΤΕΝΚΤΑΣ "ΙΔΡΥΕΙ" ΤΟ ΨΕΥΔΟΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ΤΗΝ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ" ΤΟΥ ΣΤΙΣ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΤΟΧΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Στις **15** Νοεμβρίου **1983** ο τουρκοκύπριος ηγέτης Ραούφ Ντενκτάς ανακήρυξε τα κατεχόμενα εδάφη σε ξεχωριστό "κράτος" ή ψευδοκράτος όπως θα συνέχιζε να το αποκαλεί η Κυπριακή Κυβέρνηση και ολόκληρος ο κόσμος, εκτός από την Τουρκία, η οποία ήταν και η μοναδική χώρα που του αναγνώρισε ακόμα και ύστερα από **25** χρόνια (**2008**).

Με την ενέργεια του αυτή ο Ραούφ Ντενκτάς έγραφε την τελευταία σελίδα μιας μακράς προσχεδιασμένης πορείας της Τουρκίας για να αποκτήσει δικαιώματα στην Κύπρο και να θέσει υπό τον έλεγχο των όπλων της μια περιοχή της νήσου, εκατό χρόνια μετά που την είχε εγκαταλείψει οικειωθελώς και αφού σε δυο περιπτώσεις επίσημα είχε αποποιηθεί κάθε δικαίωμα που τυχόν θα είχε ή θα αξίωνε σ' αυτήν.

Ολα άρχισαν από το βράδυ της **14ης** Νοεμβρίου, **1983**. Ο Ραούφ Ντενκτάς με τις ευλογίες του κατοχικού στρατού και της Αγκυρας αφού ενίσχυσε τα φυλάκια κατά μήκος της Πράσινης Γραμμής και απέκοψε κάθε επικοινωνία με τα κατεχόμενα κάλεσε τους "βουλευτές" του σε δείπνο στο γραφείο του, όπου τους ανακοίνωσε την πρόθεση του να προχωρήσει στην ανακήρυξη ψευδοκράτους.

Θέλοντας ομοφωνία στην απόφαση του ο Ντενκτάς εξασφάλισε τη συγκατάθεση όλων παραπλανώντας εκείνους που είχαν κάποιες αμφιβολίες ή επιφυλάξεις με την ενέργειά του (βουλευτές Ρεπουβλικανικού και Κοινοτικού Κόμματος) λέγοντας τους ότι η ενέργεια του ήταν βασικά μια κίνηση τακτικής για ν' αρχίσουν και πάλι διαπραγματεύσεις για δημιουργία Ομοσπονδίας.

Η απόφαση του Ντενκτάς και της Αγκυρας

προκάλεσαν θύελλα και αντιδράσεις στην Κύπρο και το Συμβούλιο Ασφαλείας που συνήλθε έπειτα από προσφυγή της Κυπριακής Κυβέρνησης ενέκρινε στις **18** Νοεμβρίου ψήφισμα (**541**) με το οποίο καταδίκασε την ενέργεια ως νομικά ανυπόστατη και ζήτησε την κατάργησή της.

Επίσης κάλεσε όλα τα κράτη να σέβονται την κυριαρχία, ανεξαρτησία, εδαφική ακεραιότητα και το αδέσμευτο της Κυπριακής Δημοκρατίας και όπως μη αναγνωρίζουν κανένα άλλο Κυπριακό κράτος εκτός από την Κυπριακή Δημοκρατία.

Η ενέργεια του Ντενκτάς ήταν τέτοια που συγκέντρωσε τη μεγαλύτερη δυνατή υποστήριξη: **13** υπέρ, μια κατά (Πακιστάν) και μια αποχή (Ιορδανία).

Αναφερόταν στο ψήφισμα **541/83**:

18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983

Το Συμβούλιο Ασφαλείας,
Αφού άκουσε τη δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Κύπρου,

Εκφράζοντας ανησυχία για τη διακήρυξη των Τουρκοκυπριακών Αρχών της **15ης** Νοεμβρίου **1983**, με την οποία επιχειρείται η δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους στη Βόρεια Κύπρο,

Θεωρώντας ότι η διακήρυξη αυτή είναι ασυμβίβαστη με τη Συνθήκη του **1960** σχετικά με την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας της Κύπρου και με τη Συνθήκη Εγγυήσεως του **1960**,

Θεωρώντας επομένως ότι η απόπειρα δημιουργίας Τουρκικής Δημοκρατίας της Βορείου Κύπρου" είναι άκυρη και θα συμβάλει στην επιδείνωση της καταστάσεως στην Κύπρο,

Επαναβεβαιώνοντας τα ψηφίσματα του υπ αριθμό **365 (1974)** και **367 (1975)**,

Εχοντας επίγνωση της ανάγκης μιας λύσεως του Κυπριακού προβλήματος, βασισμένης στην αποστολή των καλών υπηρεσιών, που ανέλαβε Γενικός Γραμματέας,

Επιβεβαιώνοντας τη συνεχιζόμενη υποστήριξη του προς την Ειρηνευτική Δύναμη των Ηνωμένων Εθνών

στην Κύπρο,

Λαμβάνοντας υπό σημείωση τη δήλωση του Γενικού Γραμματέα της 17ης Νοεμβρίου, 1983,

1. Αποδοκιμάζει τη διακήρυξη των Τουρκοκυπριακών Αρχών με την οποία επιχειρείται η απόδοση τμήματος της Κυπριακής Δημοκρατίας,

2. Θεωρεί την προαναφερθείσα διακήρυξη νομικά άκυρη και ζητεί την ανάκληση της,

3. Ζητεί την επείγουσα και αποτελεσματική εφαρμογή των ψηφισμάτων 365 (1974) και 367 (1975),

4. Καλεί το Γενικό Γραμματέα να συνεχίσει την αποστολή των καλών υπηρεσιών του για να επιτύχει την ταχύτερη δυνατή πρόοδο προς την κατεύθυνση μιας δίκαιης και μόνιμης διευθέτησης του Κυπριακού,

5. Καλεί τα μέρη να συνεργασθούν πλήρως με το Γενικό Γραμματέα στην αποστολή των καλών του υπηρεσιών,

6. Καλεί όλα τα κράτη να σέβονται την κυριαρχία, ανεξαρτησία, εδαφική ακεραιότητα και το αδέσμευτο της Κυπριακής Δημοκρατίας,

7. Καλεί όλα τα κράτη να μη αναγνωρίσουν οποιοδήποτε Κυπριακό κράτος άλλο από την Κυπριακή Δημοκρατία,

8. Καλεί όλα τα κράτη και τις δυο κοινότητες στην Κύπρο να απέχουν από οποιαδήποτε ενέργεια που μπορεί να επιδεινώσει την κατάσταση,

9. Καλεί το Γενικό Γραμματέα να τηρεί το Συμβούλιο Ασφαλείας πλήρως ενήμερο".

Η ανακήρυξη του ψευδοκράτους ήταν το αποτέλεσμα μιάς μακράς πορείας που είχε αρχίσει λίγα χρόνια μετά που η Τουρκία, αφού εξασφάλισε τις πλάτες της με την υποστήριξη της Αγγλίας και σταθεροποίησε την κυριαρχία της σαν διαλύθηκε η Οθωμανική Αυτοκρατορία, βάλθηκε να επεκταθεί προς τη Μεσόγειο.

Ακόμα στόχος της ήταν να εξασφαλίσει το "μαλακό της υπογάστριο" όπως έλεγε, όπου είχε μια ελληνική ως επί το πλείστον νήσο, κάτω από αυτό, σαν

ένα πιστόλι.

Το **1878** όταν εγκατέλειψε την Κύπρο μετά από τρεις αιώνες κατοχής (**1570-1878**) είχε παραχωρήσει τη νήσο στη Βρετανία για να την προστατεύσει από τη Ρωσία από την οποία είχε ηττηθεί κατά το Ρωσοτουρκικό πόλεμο. Σύμφωνα με την επίσημη απογραφή του **1881** στην Κύπρο υπήρχαν τότε **186,173** κάτοικοι από τους οποίους μόνο οι **45,000** ήταν Οθωμανοί.

Στο διάστημα μέχρι τις **5 Νοεμβρίου, 1914**, που η Βρετανία προσάρτησε την Κύπρο στην αυτοκρατορία της, παρουσιαζόταν ευαίσθητη στο να μη προκαλεί την Τουρκία με ενέργειες που δυνατό να επηρέαζαν τα συμφέροντα των Τούρκων κατοίκων της νήσου.

Όμως το **1914**, όταν η Τουρκία αρνήθηκε να μπει στον πόλεμο στο πλευρό των δυτικών συμμάχων, η Αγγλία προχώρησε στις αποφάσεις της χωρίς η Τουρκία να αντιδρά.

Αργότερα, με τη λήξη του πολέμου η Τουρκία δέχθηκε και πάλι αδιαμαρτύρητα άλλες δύο ενέργειες που απομάκρυναν ακόμα περισσότερο την Κύπρο απ' αυτήν.

Στις **10 Αυγούστου 1920** μάλιστα με τη συμφωνία των Σεβρών, η οποία επικυρώθηκε αργότερα με τη συνθήκη της Λωζάνης στις **23 Αυγούστου 1923**, η Τουρκία εγκατέλειπε κάθε δικαίωμα της πάνω στην Κύπρο και αναγνώριζε την προσάρτηση της νήσου στην Αγγλική Επικράτεια. Το άρθρο **20** της συνθήκης της Λωζάνης ήταν ξεκάθαρο:

Η Τουρκία δηλώνει ότι αναγνωρίζει την προσάρτηση της Κύπρου που ανακηρύχθηκε από τη Βρετανική Κυβέρνηση στις **5 Νοεμβρίου, 1914**.

Μέχρι τη δεκαετία του **1955** που άρχισε ο αγώνας της ΕΟΚΑ τα πράγματα είχαν παραμείνει στάσιμα κι' αυτό παρ' όλον ότι η Τουρκία άρχισε να αναθερμαίνει το ενδιαφέρον της για την Κύπρο και είχε αρχίσει εκστρατεία για σύσφιγξη των δεσμών της με τους Τούρκους Κυπρίους. Τώρα το νέο αίτημα της Τουρκίας στις επιδιώξεις των

Ελλήνων Κυπρίων για Ένωση με την Ελλάδα ήταν η διχοτόμηση.

Το αίτημα αυτό προβλήθηκε σε βιβλίο του τουρκοκύπριου ηγέτη Φαζίλ Κουτσιούκ το **1957** κάτω από τον τίτλο "Κύπρος η μόνη λύση".

Με το βιβλίο αυτό ο Κουτσιούκ που παραδέχθηκε πολλά χρόνια μετά ότι είχε επαφές επίσημα με την Τουρκία για ίδρυση της τρομοκρατικής οργάνωσης ΒΟΛΚΑΝ για προώθηση της διχοτόμησης, πρόβαλλε την αξίωση για διαμελισμό της Κύπρου στον **35ο** παράλληλο.

Αυτή η γραμμή που χώριζε το νησί στα δύο από τον Κόλπο της Μόρφου μέχρι την Αμμόχωστο, δεν ήταν άλλη από τη σημερινή γραμμή Αττίλα που εγκαθιδρύθηκε μετά την εισβολή του **1974**.

Ο Κουτσιούκ δεν έκαμε καμιά προσπάθεια να αποκρύψει την ανάμιξη της Τουρκίας αλλά και τους επεκτατικούς της σκοπούς. Έτσι στις **3** Φεβρουαρίου, **1958**, είπε σαν επέστρεψε από ένα ταξίδι από την Αγκυρα μαζί με τον άλλο τουρκοκύπριο ηγέτη, το Ραούφ Ντενκτάς.

" Εάν η δύναμη μας στην Κύπρο αποδειχθεί ανεπαρκής, τότε η μητέρα πατρίδα είναι έτοιμη να έλθει σε βοήθεια μας. Δεν υπάρχει λόγος για καμιά απογοήτευση. Ο διαμελισμός θα γίνει χίλια τοις εκατό".

Αυτό που ο Φαζίλ Κουτσιούκ εννοούσε με τη λέξη "δύναμη" δεν ήταν τίποτε άλλο από τη ΒΟΛΚΑΝ- που τη διαδέχθηκε αργότερα η Τ.Μ.Τ.- και με την οποία είχε προετοιμασθεί ένοπλος δυναμικός αγώνας των Τούρκων Κυπρίων και η οποία είχε εξασφαλίσει μυστικά όπλα κυρίως από την Τουρκία.

Σ' αυτό το διάστημα οι Έλληνες, που πολεμούσαν το βρετανό κατακτητή, συγκρούστηκαν ανοικτά και με τους τουρκοκύπριους. Ακολούθησαν θλιβερά επεισόδια αλλά και αιματοχυσία με δεκάδες νεκρούς κι' από τις δυο πλευρές. Το αίμα άρχισε να χωρίζει για καλά τις δυο κοινότητες που είχαν ζήσει ενωμένοι για εκατοντάδες χρόνια στη νήσο.

Το μίσος σε κάθε τι το τουρκικό από τους Έλληνες και το μίσος σε κάθε τι το ελληνικό από τους Τούρκους, η αντίδραση της μιας πλευράς σε κάθε τι που πρόβαλλε η άλλη, η καχυποψία και η καταστροφή των συμβόλων της μιας πλευράς από την άλλη απομάκρυναν συνεχώς τις δύο κοινότητες, ενώ είχε ήδη αρχίσει η μετακίνηση κάποιων πληθυσμών από επικίνδυνες τουρκικές ή ελληνικές ζώνες ή χωριά.

Επίσης άρχισε να δημιουργείται στο νησί για πρώτη φορά προσφυγικό πρόβλημα, με τη διαφορά όμως ότι οι Έλληνες αποκαλούσαν τους εαυτούς τους τουρκόκληκτους και είχαν μάλιστα ιδρύσει και ειδική επιτροπή.

Το προσφυγικό εντάθηκε ακόμα περισσότερο λίγα χρόνια αργότερα κι' αφού μεσολάβησαν τρία χρόνια ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας. Αυτό συνέβη με την έκρηξη των διακοινοτικών συγκρούσεων το Δεκέμβρη του **1963**.

Σ' αυτό το διάστημα, με το μίσος να χωρίζει τις δυο κοινότητες της νήσου συνεχώς και περισσότερο, ελληνοκύπριοι εξαναγκάζονταν να μετακινούνται σε αμιγώς ελληνικές περιοχές και πολλοί τουρκοκύπριοι σε αμιγώς τουρκικές περιοχές, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται οι πρώτοι αμιγείς τουρκοί θύλακες. Το χειρότερο όμως ήταν η διακοπή των πατροπαράδοτων δεσμών μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

Ετσι ένας αρκετά μεγάλος αριθμός τουρκοκυπρίων εγκαταστάθηκαν, είτε από φόβο είτε με εκβιασμό από την ηγεσία τους, που έβλεπε ότι ο διχασμός τη βόλευε στο να επιτυγχάνει σταδιακά τη μετακίνηση του πληθυσμού, βόρεια της ζώνης που είχε διαγράψει ο Φαζίλ Κουτσιούκ.

Οι περισσότεροι εγκαθίσταντο σε προσφυγικούς όπως χαρακτηρίζονταν καταυλισμούς κυρίως στην περιοχή βόρεια της Λευκωσίας που είχε εκκενωθεί από τους Έλληνες και η οποία κάλυπτε αρκετά τετραγωνικά χιλιόμετρα μέχρι τον Άγιο Ιλαρίωνα, στην κορυφή του Πενταδακτύλου, τον οποίο οι Τούρκοι έθεσαν υπό τον έλεγχο τους και απαγόρευαν την είσοδο ακόμα και στην κρατική εξουσία.

Πολλοί τουρκοκύπριοι, με δικές τους μαρτυρίες απέδειξαν τους στόχους της Τουρκίας για δημιουργία και ενίσχυση της ζώνης αυτής. Αρκετοί από αυτούς τους, μη αντέχοντας τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης είχαν καταφύγει στις περιοχές που έλεγχε το κράτος και ανέφεραν:

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ, από το Διόριος: Ηρθε διαταγή να φύγουμε από το Διόριος και να πάμε στη Καμπυλή. Αν δεν φεύγαμε δεν θάμαστε ζωντανοί και θα μας σκότωναν.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝ ΓΙΟΥΣΟΥΦ, από το Δάλι: Με εκβιασμούς και απειλές με υποχρέωσαν να γράψω επιστολή στην οικογένειά μου ότι θέλω να μείνω στη Λουρουτζίνα.

ΣΑΒΟΥΤΑ ΧΟΥΣΕΪΝ, από το Παλαίκυθρο: Σκότωσαν μπροστά στα μάτια μου τον άνδρα μου Χουσεΐν Χασάν Γκατ, διότι εξέφρασε την επιθυμία να φύγει από τη Μόρα και να επιστρέψει στο χωριό μας.

Επιδίωξη της ηγεσίας των τουρκοκυπρίων, που κατά κύριο λόγο ελεγχόταν από το Ραούφ Ντενκτάς, ήταν να παρουσιαστούν οι δυο κοινότητες ότι δεν μπορούσαν να συμβιώσουν ώστε να προωθηθεί η διχοτομητική λύση. Δυο κήρυκες της ειρηνικής συμβίωσης, οι συνδικαλιστές Κώστας Μισιαούλης και Ντερβίς Καβάζογλου, δέχονται τις δολοφονικές σφαίρες των εξστρεμιστών στις **11** Απριλίου **1965**, όπως συνέβη λίγο μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας και στους δυο τουρκοκύπριους δημοσιογράφους Αϊχάν Χικμέτ και Αχμέτ Γκιουργκάν που υποστήριζαν την ειρηνική συνύπαρξη των δυο κοινοτήτων και καλούσαν τους εξστρεμιστές τουρκοκύπριους να σκεφτούν λογικά.

Σύμφωνα με την τουρκοκυπριακή ηγεσία οι τουρκοκύπριοι εγκατέλειψαν, είτε με εκβιασμό, είτε από φόβο **103** συνολικά χωριά και μετέβησαν στους καταυλισμούς που στήθηκαν με την οικονομική βοήθεια της Τουρκίας.

Η Τουρκία καραδοκούσε και στις **15** Ιουλίου, **1974**, με το πραξικόπημα στην Κύπρο, εξασφάλισε τη δικαιολογία που αναζητούσε και επενέβη στη νήσο

στις **20** Ιουλίου και τη διαμέλισε με τη βία των όπλων της. Η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο με τη δικαιολογία της αποκατάστασης της συνταγματικής τάξης, αλλά δεν πέρασε πολύς καιρός κι έδειξε τις πραγματικές της προθέσεις.

Σαν γύρισε στην Κύπρο ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος το Δεκέμβρη του **1974**, αρνήθηκε να συζητήσει θέμα αποχώρησης των στρατευμάτων της από την Κύπρο ενώ παράλληλα με τις ευλογίες της ο Ραούφ Ντενκτάς προχώρησε σε νέα τετελεσμένα: Ανακήρυξη των κατεχομένων στις **13** Φεβρουαρίου, **1975** σε Ομόσπονδο τουρκοκυπριακό "κράτος" και Ανεξάρτητο "κράτος" στις **15** Νοεμβρίου, **1983**.

Ωστόσο παρά τις προσπάθειες του Ντενκτάς που διαδέχθηκε ουσιαστικά τον Κουτσιούκ σε ψευδοεκλογές που ακολούθησαν και αυτοανακηρύχθηκε "Πρόεδρος", καμμιά χώρα, εκτός από την Τουρκία, δεν αναγνώρισε το ψευδοκράτος του.